

Слободан РИСТОВИЋ

ЉУБЉЕЊЕ ПРАГА

Када смо пошли
остао нам је пас на сред авлије.
Деца су изљубила дуд
на којем су се љубала,
мајка бунар а Отац праг.
Ја сам пољубио пса.
Путовали смо сву ноћ.
У кабини је седео шофер,
а ми на каросерији.
Гледали смо у небо.
Деца су на месечини пртала
месец над нашом кућом.
Када смо излазили из села,
Отац је рекао:
Бацајте даске.
Оне даске које је чувао
за његов и мајчин табут.
Шта ће нам даске,
кад немамо наше земље?
Баците нас у воду,
нека нас поједу рибе!
Што рибе!?
Отац није одговорио,
плакао је у капу
којом је брисао очи.

КРУШКА

Кад одем родитељској кући,
сачека ме крушка,
стоји на сред дворишта
и маше ми.
Под њеним смехом
као сенка седи Отац,
кашље, пије, пуши.
Отац је умро,
чудно,
ми деца, чекамо
да се и крушка осуши.
И од те помисли се стидимо.

А она ништа,
једино је чујемо поћу
како кашље.
Можда пије и пуши,
само кријући,
да је не видимо.

ЗИДАЊЕ ОЦА

Оца не можеш да се сетиш
као неког човека,
прве љубави,
матуре,
броја пушке
и дана када си се венчао.
Њега се сећаш као бившег себе.
Загледаш се у сина ако га имаш,
па кажеш, исти мој Отац.
Себе не помињеш
јер не заслужујеш
а није ни време.
Пред смрт када се око тебе окуне,
ако их имаш, шапнеш,
сахраните ме поред Оца.
син ти се заплаче, дознавши
како је он сазидан.

ДЕОБА

Судском позиву смо се одазвали
онако како приличи. Уредно,
али да се изделимо нисмо умели,
то нам је судија замерио — једино.

Мајка нас је пробудила у свануће,
оба нас полила из истог бокала,
изнела нам воду и шећер испред куће
и за пута једну јабуку дала.

Посматрао нас завичај, имање и детињство,
без речи нас гледала очева смртовна слика.
Делили смо се, а давали и узимали исе исто,
са прага нас испраћала мајчина сребрна кика.

Пред судијом смо ћутали. Немо,
нисмо схватили шта нам чита.
Рекли смо: да се делимо не умемо,
кад нас за дељење упита.